

Dilluns 19 d'octubre de 2026 – 19.30 h
Petit Palau
Palau Grans Veus

Lea Desandre
& Thomas Dunford
— *Idylle*

Fitxa artística

Lea Desandre, *mezzosoprano*
Thomas Dunford, *llaut*

Programa

HONORÉ D'AMBRUIS (C. 1660-C. 1702)
Le doux silence de nos bois

REYNALDO HAHN (1874-1947)
“Néère”, d’*Études latines*

FRANÇOISE HARDY (1944-2024)
Le temps de l’amour

ERIK SATIE (1866-1925)
Gnossienne núm. 1 (instrumental)

MARC-ANTOINE CHARPENTIER (1643-1704)
Celle qui fait tout mon tourment, H. 450
Auprès du feu l’on fait l’amour, H. 446
Tristes déserts, sombre retraite, H. 469

ANDRÉ MESSAGER (1853-1929)
“J’ai deux amants”, ària d’Elle, de la comèdia musical
L’amour masqué

ERIK SATIE
Gymnopédie n°1

MICHEL LAMBERT (1610-1696)
Ma bergère est tendre et fidèle

REYNALDO HAHN
À Chloris

MARC-ANTOINE CHARPENTIER
Sans frayeur dans ce bois, H. 467

FRANÇOISE HARDY
Le premier bonheur du jour

SÉBASTIEN LE CAMUS (C. 1610-1677)
On n’entend rien dans ce bocage

CLAUDE DEBUSSY (1862-1918)
“Mes longs cheveux descendent”, ària de Mélisande,
de l’òpera *Pelléas et Mélisande*

MICHEL LAMBERT
Ombre de mon amant
Vos mépris chaque jour

BARBARA (1930-1997)
Dis, quand reviendras-tu ?

SÉBASTIEN LE CAMUS
Laissez durer la nuit

JACQUES OFFENBACH (1819-1880)
“Amours divins”, ària d’Hélène, de l’òpera
La belle Hélène

Biografies

Consulteu la biografia dels artistes participants en aquest concert al seu web oficial.

www.leadesandre.com
www.thomas-dunford.com

Durada aproximada del concert: 60 minuts, sense pausa.

#lied #popular #cambra

Qui en són els protagonistes?

Dues personalitats musicals tan inquietes com respectades unides per la música i l'amor: la mezzosoprano Lea Desandre i la seva parella, el llaütista Thomas Dunford. La jove cantant francesa ja és Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres i va ser Rising Star of the Year del Forum Opéra 2020. Coneguda per les seves interpretacions d'òperes de Mozart i per les seves incursions en música antiga, amb Dunford han pogut explorar un repertori molt més ampli. Tots dos van participar en els laboratoris musicals de William Christie (amb qui van constituir el trio Les Arts Florissants). El llaütista parisenc ja s'ha consolidat com un dels grans intèrprets del seu instrument, i va crear el grup Jupiter, amb el qual va desenvolupar diversos projectes de música de cambra.

Quines són les claus del concert?

El concert és una absoluta delícia que convida a la pau interior en una travessa per segles de cançons d'amor del repertori francès. Lea Desandre i Thomas Dunford revisaran peces —recollides en el disc *Idylle*— de compositors barrocs, com ara Marc-Antoine Charpentier o Michel Lambert; d'altres de la primera meitat del segle xx, com les del veneçolà Reynaldo Hahn (que va escriure les seves cançons en francès); àries de Claude Debussy i de Jacques Offenbach (el rei de l'opereta), i de la venerada cantautora Barbara, potser un dels noms més representatius de la *chanson* francesa. També hi haurà versions per a llaüt de Robert de Visée i d'Erik Satie. Una panoràmica intimista de sentiments i emocions.

A què has de parar atenció?

Totes les cançons del programa mostren diverses formes d'expressar aquell sentiment que ho pot tot. Per això cal parar atenció a com els compositors d'èpoques diferents traslladen a la música del seu temps un poema que parla d'amor, sigui des de la malenconia, el desig, la fascinació, la felicitat... Estils, formats i solucions ben diverses per dibuixar una emoció que ha mogut el món des de sempre i que ha estat font d'inspiració per a tota mena de creadors.

Sabies que...

El gènere del lied o de la cançó de saló, molt popular a partir del Romanticisme i escrit per a veu i piano, va tenir com a antecedent directe la cançó acompanyada per instruments de corda polsada, com ara la tiorba, el llaüt o la guitarra barroca (una mica més petita que l'actual). A partir de l'edat mitjana, els reis van obrir les portes a grans compositors i guitarristes, com Lluís XIV de França ho va fer amb Robert de Visée, que es va convertir en el seu mestre. Dins les seves competències hi havia tocar la tiorba, el llaüt o la guitarra al dormitori del rei perquè es pogués relaxar de les preocupacions que li suposava gestionar l'Estat.

Un idil·li musical

La música és quelcom més que un còmplice en la relació artística i personal de Lea Desandre i Thomas Dunford. Col·laboradors de William Christie a Les Arts Florissants, avui presenten al Palau bona part de la seva aventura discogràfica inclosa al CD *Idylle* (Parlophone Classics UK, 2023). La combinació veu-llaüt remet de manera automàtica a la música del Renaixement, però, en aquest programa, Desandre i Dunford van molt més enllà: adapten àries i peces cambrístiques de compositors barrocs i moderns, o, ja fora de l'àmbit clàssic, de la cantautora Barbara (Monique Andrée Serf, 1930-1997) —màxima representant femenina de la *chanson* francesa—, així com de la cantant popular Françoise Hardy. D'aquesta manera, doncs, el duo explora un arc estètic dispar que abraça tres segles, però amb un fil comú: totes les cançons i les àries —amb exemples d'*airs de cour* (música vocal profana), cortesanies, operístiques— parlen d'un mateix sentiment: l'amor, sigui espiritual o passional.

El programa arrenca amb *Le doux silence de nos bois*, una cèlebre *air de cour* barroca d'Honoré d'Ambruis (aprox. 1660-1702), actiu al segle XVII i deixeble del gran Michel Lambert (1610-1696). Un salt temporal ens porta a començaments del segle XX, època en què va destacar l'autor francès nascut a Veneçuela Reynaldo Hahn (1874-1947), de qui s'escoltarà “Néère”, segona peça de la col·lecció de deu que reuneix *Études latines* (1900), i dedicada a Federico de Madrazo. El temps corre fins a arribar a les darreres dècades del segle XX, amb *Le temps de l'amour* (1962), de Françoise Hardy (1944-2024), una cançó popular amb què aquesta famosa cantant, que va publicar més de 30 àlbums en 50 anys de carrera, va guanyar fama internacional.

Després d'un arranjament per a llaüt de la *Gnossienne per a piano núm. 1* (1889) d'Erik Satie (1866-1925) arriba un dels grans del Barroc francès, Marc-Antoine Charpentier (1643-1704), amb la melancòlica *air sérieux Celle qui fait tout mon tourment*, H. 450; la galant *Auprès du feu l'on fait l'amour*, H. 446, i la introspectiva *Tristes déserts, sombre retraite*, H. 469, joies que contrasten amb la desimboltura i la picardia de “J'ai deux amants”, de la comèdia musical *L'amour masqué* (1923), d'André Messager (1853-1929).

El Satie pianístic torna amb la *Gymnopédie núm. 1* en versió per a llaüt, mentre agafa el relleu el mestre de D'Ambruis, Michel Lambert, cantant, ballarí, mestre de cant, intèrpret de tiorba i compositor de la cort (i sogre de Jean-Baptiste Lully), autor d'unes cèlebres *Leçons de Ténèbres* i de col·leccions d'*airs du sieur o de cour* com ara *Ma bergère est tendre et fidèle*, exemple de les composicions vocals seculars del segle XVII que demanen una declamació poètica i expressiva de la malenconia amorosa.

Un altre salt temporal ens fa retrobar la màgia compositiva de Hahn amb la seva cèlebre *À Chloïs* (1916), original per a veu i piano i d'esperit barroc, ja que posa música a un poema de Théophile de Viau (1590-1626) i s'inspira en l'estructura harmònica de Johann Sebastian Bach (1685-1750). Charpentier torna a aquesta cita amb l'ària pastoral o *idylle vocale Sans frayeur dans ce bois*, H. 467, abans d'una nova peça de Françoise Hardy, que repeteix al programa amb la breu i delicada *Le premier bonheur du jour* (1963). Atribuïda a Sébastien Le Camus (1610-1677), l'ària de saló barroca *On n'entend rien dans ce bocage*, també pastoral i melancòlica, servirà de pròleg al primer fragment operístic de la vetllada, “Mes longs cheveux descendent”, ària de Mélisande de l'òpera *Pelléas et Mélisande* (1902), de Claude Debussy (1862-1918), una faula màgica que continua impactant per la seva modernitat.

Melodies barroques de Lambert són l'antesala de la revolucionària cantautora de culte Barbara, de qui s'inclou el hit *Dis, quand reviendras-tu?* (1962), abans de tornar a Le Camus amb *Laissez durer la nuit* i d'acomiarar la vetllada amb l'ària “Amours divins”, que canta la protagonista de l'opéra bouffe *La belle Hélène*, del compositor alemany establert a França Jacques Offenbach (1819-1880).

Pablo Meléndez-Haddad

Periodista i crític musical

Gràcies pel vostre suport!

Ser Mecenes del Palau de la Música Catalana és molt més que una aportació econòmica: és un compromís amb la cultura, amb la bellesa i amb la història. És convertir la vostra marca en un llegat universal i l'oportunitat de formar part d'un projecte únic.

Mecenes Protectors

artyplan

CASA SEAT

CATALONIA
HOTELS & RESORTS

camins.cat

COL·LEGI DE
FARMACEÛTICS
DE BARCELONA

CONTROL
GROUP

DES
Eventi y Spettacoli SL

eurofragance

exeaimpact
The Puig Family Foundation

EY
Shape the future
with confidence

factorenergia

Fundació
FLUIDRA
Llegat Joan Planes

Fundación
Dvesta

Fundación
Manuel Lao

repsol
fundación

GVC Gaesco

Gramona

mesoestetic

MITSUBISHI
ELECTRIC
Changes for the Better

moventia

Nestlé

savills

SEIDOR

VEOLIA

Mecenes d'Honor

Agrolimen

grupo
euromadi

Sabadell
Fundació

Damm
Fundació

FUNDACIÓ
Gandara

Fundació "la Caixa"

Fundació
Grup Farmacèutic
Salvat

Occident
Fundación

Santander
Fundación

HAVAS

Ibercaja

isp
Inversiones y Servicios Publicitarios

Limak

Telefónica

The
NANDO
and ELSA
PERETTI
foundation
Dellegació a Catalunya

Mecenes Col·laboradors

Mitjans de Comunicació

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués Masriera Joiers – Caixa Enginyers – Calaf Grup – Cecot – Centre Odontològic Digest – Colonial SFL – FemCAT – Fundació Antoni Serra Santamans – Fundació Castell Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia – L'Illa Diagonal – Quadis – Saba – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresion – Sesé – Soler Cabot

Gràcies pel vostre compromís!

Ser benefactor del Palau de la Música Catalana és comprometre's amb una institució cultural única al món i viure l'experiència Palau d'una manera exclusiva i pròxima. És formar part d'una comunitat de persones que comparteixen la passió per la cultura i la música, i en són ambaixadores.

Benefactors d'Honor

Prof. Rafael I. Barraquer Compte
Francesc Xavier Carbonell Castellón
Mariona Carulla Font
M. Dolors i Francesc
Pere Grau Vacarissas
Maria José Lavin Guitart

Marta Mora Raurich
M^a del Carmen Pous Guardia
Daniela Turco
Joaquim Uriach Torelló
Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril
Eulàlia Alari Ballart
Pere Armadàs Bosch
Rosamaria Artigas i Costajussà
Núria Basi Moré
Lluís Carulla Font
Amb. Prof. Mark Dybul
i Mr. Jason Claire
Joaquim Coello Brufau
Josep Colomer Viure

Josep Daniel i Lluïsa Fornos
Isabel Esteve Cruella
Victor Font
Casimiro Gracia Abian
Jordi Gual i Solé
Ramon Poch Segura
Juan Eusebio Pujol Chimenó
Juan Manuel Soler Pujol
Karin Zimmermann

Benefactors

Mª Victoria de Alós Martín
Mahala Alzamora Figueras-Dotti
Manel Bertran Mariné
Gemma Borràs i Llorens
Jordi Capdevila i Pons
Oriol Coll
Rolando Correa
Elvira Gaspar Farreras
Francisco Gaudier Fargas
Pablo Giménez-Salinas Framis
Maite González Rodríguez
Irene Hidalgo de Vizcarrondo
Pepita Izquierdo Giralt
Immaculada Juncosa
Isaac Martín Salvà
Silvia Martínez Losas i Luis Vives de Prada
Juan Molina-Martell Ramis

M. Victòria Moncunill i Cirera
Joan Oller i Cuartero
Rafael Pous Andrés
Inés Pujol Agenjo
Pepe Pujol Agenjo
Toni Pujol Agenjo
Olga Reglero Bragulat
Anna Risa i Pere Marcet
Carla Sanfeliu
Josep Ll. Sanfeliu
Marc Sanfeliu
Manel Sarasa Serra
Elina Selin
Jordi Simó Sanahuja
M. Dolors Sobrequés i Callicó
Fernando Trias de Bes
Salvador Viñas Amat

El Palau de la Música Catalana agraeix també les donacions dels benefactors que volen restar en l'anonimat.

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL
DE INVESTIGACIONES MUSICALES

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Compromís amb el medi ambient:

